

Иван Вазов

Заход и изход слънце

Слънцето на заход бега,
а със него люта жегга;
доста вече то греяло,
доста вече се лутало
и нагоре, и надолу
по небето синьо, голо,
както всички божи хора
и то сеща труд, умора:
требуват му сили нови;
сетни си зари, огньовете
на небето то ги дава
и с земята се прощава.
Скоро то накрай небето
ще пропадне във полето,
във полето, под земята,
в свойта люлка непозната,
да си легне, попочине,
в сън приятен да премине,
дор се месечко насити,
месец, още и звездите
по небето да светлукат,
да си греят и блещукат.
Утре рано изпод земя
пак ще пътя си подземе
и из темни, нощни бездни
то на изток ще възлезне,
ясно лице ще покаже
и „Добрутро!“ ще ни каже...

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4770>]